

מהן עד מַאֲדָ.

וזה אמר מוהרא"ש נ"י, לכל אחד יש בזה העולם העבורה שלו, הנגון שלו, והנתקה שלו, ועל-כן מה ולמה לו לחקות את השני?

[1234567] אות"ח

ובספר, שראה בין אנשי שלומנו היכרים, שלא אלו שחקו את זלתם, לבסוף נשברו לגמרי, ולא נשאר מאתם שום דבר, כי חשבו כאלו מי יודע מה יש בתנועות ובעבדות של חברים, ומחתמת שהם לא היו יכולים לעשות כמותם, נשברו לגמרי, ובאמת זו טעות גדולה, כי לחכرك התנועות והעבדות הם עניים נשגבים, אבל אצל זה שטיות והבלים, כי לכל אחד יש עבורה, תנועה ונגון אחרים לגמרי, ועל-כן אסור להתבלבל מאחרים כלל.

ובספר מוהרא"ש נ"י, שהוא אף פעעם לא חקה את אחר, רק כל מה שלמד היה רק מספרי רבנו זיל, והשתדל לבירר לעצמו דרך מספרי רבנו זיל, וזה היר על דבר זה מאד מאד את תלמידיו — שלא יחקו שום בין אנשים.

והראה לנו כמה פעמים איך שלאחרונה יש מחינה קופים המחקים את פלוני — הוא הולך עם פאות מפזרות ועם כובע ק茂ט, וכן גם הולכים בך, הוא צועק כמו עגלת ערופה ורוקד כמו עז, וכן גם צועקים כמו עגלת ערופה ורוקדים כמו עזים, והכל חוכא וטלולא וליצנות אחת גדולה.

ובס"מ: כל אחד יעבד את השם יתפרק רק כפי שמאיר לו, ולא יסתכל על אחרים כלל, ואז דיקא יצלייח דרכו.

